

Σήμερον τελούνται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ μεστοῦ γενναίων αἰσθημάτων μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Ναοῦμ μετὰ τῆς ὠραιστάτης καὶ ὑπὸ ἐξόχου ἀνατροπῆς κοσμομένης Ἰριμας Πάνη, σχεδὸν βασιλίσσης τῶν ἀλεξανδρινῶν καλλονῶν. Παράνυμφος ἔσται ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Ναοῦμ Χρῆστος Α. Καραθόπουλος· τοὺς δὲ γάμους θὰ εὐλογήσῃ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος. Οἱ νεόνυμφοι θὰ ἐκδράμουν ἀμέσως εἰς Κάιρον, ὅπου τοὺς συνοδεύομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς θερμὰς ὡς τὸ κλίμα τῆς ἐξοχῆς των εὐχὰς μας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὡς τώρα ἔγραφον ἐν Ἑλλάδι μόνον οἱ πύθιοι· τώρα ἤρχισαν νὰ γράφουν καὶ κορίλλοι· μεθαύριον θὰ ἔχωμεν καὶ οὐραγοτάγκους συγγραφεῖς. Τὸ βιβλίον ὅπερ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορίλλος, ἰατρὸς ἐν Πάτραις, ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σωλῆτι τοῦ ἀνθρώπου κτλ.

Βουλευτῆς πρακτικωτάτου πνεύματος ὁμιλῶν περὶ τῶν γένων ἐπιστημονικῶν φόρων καὶ νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως ἔλεγε :

— Μᾶς πέθαναν μετὰ τὴν ἐπιστήμην τους. Καὶ δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ δύο ἐπιστήμαι. Μία ὅταν εἶναι σ' τὴν ἀντιπολίτευσι, κ' ἄλλη ὅταν εἶναι σ' τὴν κυβέρνησι.

Τόσον συχνὰ ἀκούομεν ὅτι ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σαράβας μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Βακουφίων ἐπιτροπῆς, ἥτις μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐποίησεν, ὥστε πολὺ φοβοῦμεθα μὴ αἰ ἐφθ-

μερίδες κάμουν τυπογραφικὸν λάθος καὶ δὲν ἀναγγέλλουν ὅτι εἶναι μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Μαγκουφίων ἐπιτροπῆς.

ΤΡΙΩΔΙ

Τῆς ποθητῆς μας Ἀποκριᾶς ἀνοίγει τὸ Τριῶδι, χοροὶ, τραγοῦδια, ὄργανα, παιχνίδια, τρέλλαις, γέλοια· ἔμπρός λοιπόν, πατέρι Ἑλλάς, σηκώσου εἰς τὸ πόδι, καὶ χόρευε μετὰ τούμπανα καὶ ἀδειαζε βαρέλια. Μακρὰ τὸ κοφτερὸ σπαθί, μακρὰ καὶ τὸ τουφέκι, ἀπ' τὸνα μέρος ταμπουρᾶς, κ' ἀπ' τ' ἄλλο τουμπελέκι.

Ἄιντε μας πάλι, ἄιντε μας, καὶ ἦλθε καρναβάλι, ἀπὸ κρασιᾶ λογιῆς λογιῆς ἄς γίνουμε κουρούναις, ἐλάτε ἔρωτες γυμνοὶ, μασκαρεμμένα κάλλη, σκεπάσετε τὰ μούτρα μας γαϊδουριναῖς μουτσούναις. Φανήτε ἐξω εὐγενεῖς καὶ πρόστυχαις γριζέταις, πόδια χυτὰ ἀνάψετε, λυθῆτε καλτσοδέταις.

Ἐλα ἐσύ, ἀδιαντροπιᾶ, γυμνὴ καὶ ξεσχισμένη, ἀργὰ μετὰ σένα ἄς περνοῦν τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὥραις, πέτα παντοῦ μετὰ ἔρωτας περιτριγυρισμένη, ζεστσίπωνε νοικοκυραῖς, ζεστσίπωνε καὶ κόραις. Κυλίσου μετὰ ἴστα σπήτια μας, κυλίσου μετὰ ἴστους δρόμους, καὶ μεθὰ μας μετὰ ὄργια καὶ παννυχίδων κώμους.

Καὶ σύ, ἀμίλητη ἄντροπή, ἀτίμητο στολίδι, ποῦ κάνεις ὠμορφότερο τῆς ὠμορφιάς τὸ χρῶμα, μετὰ τῆς γυμνῆς ἀδιαντροπιᾶς σκεπάσου τὸ φτιασίδι,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 417)

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγούσταν, αὕτη εἶχεν ἀναβῆ ὡς εἶπομεν ἤδη εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Οἱ δύο κωπηλάται, οἵτινες μετήνεγκον αὐτὴν ἐκεῖ, εἶχον ἤδη ἐκπλαγῆ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς σκοπὸς ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τίνας ἦσαν, ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τὸν στόλον, οὐδ' ἐνεφανίσθη τις ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι. Ἄκρα σιγῇ ἐπεκράτει, ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο, οὐδ' ἤκούετο κρότος τις. Καὶ ἄλλη δὲ τις περίστασις προσέτι ἐξέπληξεν αὐτοὺς· αἱ γαλέραι ἐφαίνοντο λίαν πλησίον ἀλλήλων ὠρμισμέναι, τοσοῦτον πλησίον, ὥστε ἔψαυον ἀλλήλας. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔργον προνοίας τοῦ Μαύρου, ὅστις εἶχεν ἀφ' ἐσπέρας φροντίσει νὰ προσεγγίσῃ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαλέρας, ἕνδεκα οὐ-

σας τὸν ἀριθμὸν, ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστέραν τὴν μελετωμένην πυρπόλησιν. Οἱ δύο ἐρέται εὐχαριστήθησαν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἐφάνη ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς, οὐδ' ἀπήντησαν ἄλλο τι πρόσκομμα. Ἡ δ' ἐκπληξίς των οὐδένα κόπον τοῖς ἐπροξένει. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἦτο τόσον καλῶς ὠχρωμένη εἰς τὸ σάλι τῆς, ὥστε οὐδὲ παρετήρησεν ὅτι εἶχον πλησιάσει εἰς τὸν στόλον ἤδη. Ἐκυπτε κάτω, ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον καὶ οὐδὲν ἔβλεπεν.

Ὅτε ἀνέβη εἰς τὴν ναυαρχίδα, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐπανερχομένη εἰς τὸν ἕτερον ὄρμον, ὅθεν εἶχεν ἔλθει, ἡ Αὐγούστα ἠπόρησεν ἐκ τῆς νεκρικῆς σιγῆς ἥτις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Διευθύνθη πρὸς τὴν πρύμναν καὶ κατέβη μετὰ παλλομένην σφοδρῶς τὴν καρδίαν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐρημία ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ, καὶ γύμνωσις. Δὲν ὑπῆρχον ἐπιπλα, δὲν ὑπῆρχον στρώματα. Πάντα εἶχον γείνει ἀφαντα. Ἐν φῶς ὑπῆρχεν εὐτυχῶς, ἀλλὰ γύμνωσιν καὶ κενὸν ἐφώτιζε μόνον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κανδήλα, ἡ καιούσα ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἣν ὁ Μαύρος εἶχεν ἀφήσει κατὰ μέρος, ὡς καὶ τὴν κανδήλαν, διανοοῦμενος ὅτι ἀφοῦ ἡ ναυαρχὴ ἐμελλε νὰ καῆ, δὲν ἔβλαπτεν ἂν συνεκαίετο μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου, τοῦ πολιούχου τῆς Βενετίας, ἡ εἰκὼν. Ἡ Αὐγούστα εὗρε σιδηρὰν τινα κλίνην ὅπως καθίσῃ ἐπ' αὐτῆς, διότι ἔτρεμεν ὄλη ἐφώνησε.—Ποῦ εἴσθε; Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ; Οὐδεὶς ἀπήντησεν. Ἐπανέλαβε πολάκις κράζουσα. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐδῶ; ἐλάτε!

καὶ φύγε ἀπ' τὰ μάγουλα, καὶ φύγε κι' ἀπ' τὸ στόμα.
Μόνο ἑστῶν γέρων πῆγαινε τὸ ἄψυχο κουφάρι,
ποῦ δὲν ἔμπορει τὰ πόδια του γιὰ τὸ χορὸ νὰ πάρῃ.

Ἐμπρός, κυρίαί, κύριοι, εἰς ὄλας τὰς μοδίστρας,
ἔμπρός, φουστάνια φουντωτά, παπούτζια ἀτλαζένια,
ἀστράφετε ἑστὸ ἑστῆός μας σταυροὶ τῆς Ὁθωνίστρας,
καὶ ὄλοι μὲ παράσημα ἄς ἔγουν τενεκεδένια.
Εἰς τὰ κεφάλια μας φτερά, εἰς τὸ λαιμὸ γαλόνια,
ἀσπίδες, κράνη, βόπαλα, καμήλαις, μακαρόνια.

Καὶ σύ, Σημαία γαλανή, Σημαία ξεβαμμένη,
ποῦ μασκαρῶν σύμβολον κατήντησες νὰ γίνης,
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χοροὺς ἄς ἦσαι κρεμασμένη,
καὶ μὲ ἀέρα πάντοτε κυμάτιζε εἰρήνης.
Τίμα καὶ σύ τὸ γλέντι μας καὶ τὸ μασκαραλῆκι ...
ἰδοὺ ἡ μόνη σου τιμῆ, ἡ δάφνη καὶ ἡ νίκη.

Ἐμπρός, τρελλή μου Ἀποκριὰ, ξεφάντωνε καὶ πῆδα,
ἀνοίγε σπήττα φτωγὰ καὶ φώτιζε παλάτια,
ἠλέντισσε μὲ μουσικὴ τῆ φίλη μας πατρίδα,
καὶ φτέρωσε τὰ πόδια μας, καὶ πύρωσε τὰ μάτια.
Τὰ μούτρα νὰ μασκαρευθοῦν, ἢ γειτονιαὶς ν' ἀνάψουν,
καὶ ὄλοι κι' ὄλαις, Ἀποκριὰ, γιὰ σένα νὰ τὸ κάψουν.

Σουρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ πατρός τῆς ἀρχαίας σχολῆς καὶ κόρης:
— Ἐ, Σοφουλὰ μου, ξεύρεις δά, σὲ ἀραβιώνιασ!

Οὔτε φωνὴ οὔτ' ἀκρόασις. Ἐκραξε πάλιν Κόρη Σανούτε!
Μάρκε! Μάρκε! Οὔδεις Μάρκος ὑπῆρχε πλὴν τοῦ ἀγίου
Μάρκου, ὡς εἶπομεν.

Τότε ἡ Αὐγούστα ἤρχισε νάνησυχῆ, νὰ φοβῆται, νὰ τρέ-
μη. Τί συνέβη; Διατί εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πλοῖον τοῦτος;
Τόσοι στρατιῶται, τόσον πλήρωμα τί ἔγεινεν; ὁ Σανούτος
ποῦ ἦτο; Ἐβροθήθη καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατάστρωμα.
Ἦθελε νὰ καλέσῃ τοὺς ἐρέτας, ὅπως ἐπανεέλθωσι μὲ τὴν
λέμβον των καὶ τὴν παραλάβωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον
καιρὸς. Ἦ λεμβὸς εἶχε γεῖναι ἄφαντος; εἶχε κάμψει τὴν
αὐτὴν καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ὄρμον. Οὐδὲν ἔβλεπε πλέον
ἡ Αὐγούστα. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν ἐν ἐγκαταλείψει. Περιέβλε-
ψε κύκλῳ καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ. Ἐκραξε μὲ δειλὴν φων-
ὴν πρὸς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ κείμενα ἐγγύτατα τῆς ναυαρχ-
ιδος. Δὲν εἶναι ἐδῶ κνεῖς; Ἀνθρώποι, ποῦ εἰσθε; Οὔ-
δεις ἀπάντησεν. Ἀλλως δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ κράξῃ γεγων-
νότερον. διότι ἐφροθεῖτο τὴν ἡχὴ τῆς ἰδίας αὐτῆς φωνῆς.
Τότε ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὸν ἀντικρὺ αὐτῆς βράχον,
ἐφ' οὗ εἶδε δύο μελαίνιας σιαῖς, αἵτινες ὁμοιάζον μὲ ἀνθρώ-
πους καὶ ἄ. ἦσαν ἀνθρώποι, ἐφαίνοντο παραττροῦντες αὐ-
τήν. Τίνες νὰ ἦσαν ἀρά γε; Ἦ Αὐγούστα ἐπεθόμει νὰ
κράξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἐτόλμα. Παράδοξος ἰδέα τῆ ἐ-
πῆλθε. Μήπως ἦτο ἐκεῖνος... ὁ σύζυγός της; Ἐκεῖνος
ὄν τῆ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς παραλίας
καὶ τὸν παρετήρησεν ἀκολουθοῦντα αὐτήν κατὰ μῆκος τῆς ἀ-

— Μὲ ποιόνα, παπα, μὲ ποιόνα;
— Ἄ! κόρη μου, αὐτὰ δὲν λέγονται, εἶναι *ἰδιαίτερα*.

Ἔφος αὐλικόν:

... Μετὰ τοῦτο, οἱ ὑψηλότατοι πρίγκιπες μετέβησαν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δοξολογήσουν τὸν Ἰησοῦν.

Λυθάδεια ἐπαίτου γνωστοῦ διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸ
κρασί:

Ἐπαίτης. Μίαν πεντάραν, κύριε.

Κύριος. Γιὰ νὰ πᾶ νὰ σφίξῃς τὴ μαστιχοῦλά σου;

Ἐπαίτης. Ἄν θέλῃς, δόσε μου περισσότερα, νὰ πιῶ
μπίρα!

ΛΕΣΧΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ ἐπικά-
θηται τῆς στέγης αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸς πῖλος ἐπὶ τῶν κροτά-
φων κεφαλῆς τεραστίων διαστάσεων, ἐσήμαινε τὴν ἕκτην
πρωϊνὴν ὥραν, ὅταν ἀπεχώρουν τῆς χορευτικῆς αὐτοῦ αἰθού-
σης καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν.

*

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐρρίφθην κατάκοπος, μετὰ ὀκτῶρον χο-
ρευτικὴν ἀσκήσιν καὶ αὐπνίαν.

Τότε ὅλη ἐκεῖνη ἡ λαμπρὰ αἴθουσα μὲ τὴν θεατρικὴν τῆς
διακόσμησην, μὲ τὴν εὐρείαν κυκλοτερῆ τῆς ἔκτασιν, τὴν
ὑψηλὴν τῆς ὀροφῆν, τὴν γαλαρίαν τῆς, τοὺς μουσικούς
τῆς ἡχους, τὰ χορευτικὰ τῆς ζεύγη, τὰ ποικίλα ἀνα-

κτῆς, ἦν παρέπλεον; Ἀλλ' ὄχι. δὲν θὰ ἦτο ὁ σύζυγός της,
ἦτο μᾶλλον ἡ σκιά τοῦ συζύγου της. Διότι ἡ Αὐγούστα
δὲν ἠῤεξευρεν ἂν ἔζη, πολλάκις ἐπεθόμει νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφορίαν περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐτόλμα, περιέμενε νὰ τὴν
πληροφορήσῃ τις οἰκοθεν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἐτόλμων ὡ-
σαύτως, καὶ πολλῶ μᾶλλον, νὰ ἀναφέρωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ
αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ὅχι δὲν ἦτο βεβαίως
ἐκεῖνος; Ἦτο ἡ σκιά αὐτοῦ. Σκιά τεθλιμμένη καὶ γογγύ-
ζουσα, ἧτις εἶχε, ἐκφύγει ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ περιεπλανᾶτο
ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτῆ, ἀγ-
γέλου, ἢ μᾶλλον ξεναγωγουμένη παρ' αὐτοῦ, εἰς τοὺς
τόπους, μεθ' ὧν δυστυχία τις συνέδεε τὰς ἀναμνήσεις της.
Τὴν εἶδεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ συλλοβόουσα
αὐτὴν ἐπ' αὐτοφῶρον εἰς ἀμφιβόλου ἐννοίας ἐκδρομὴν, οὐχ
ἦττον δὲν ἀπέστρεψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν
ἠκολούθησε μετὰ καρτερίας καὶ ἀνοχῆς, ἧτις εἶναι ἡ ἀρετὴ
τῶν μεταστάντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Διότι δὲν δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ζώντων τοσαύτη ὑπε-
ράνθρωπος ἀνοχή!

Ἦ Αὐγούστα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιμετωπιζῇ
τὴν σκιάν ταύτην, κατέβη αὐθις εἰς τὸν θάλαμον. Ἦ καν-
δῆλα τοῦ ἀγίου Μάρκου τὸν ἐφώτιζεν εἰσέτι, οὐδ' ὑπῆρχεν
ἄλλη τις παραμυθία πλὴν αὐτῆς διὰ τὴν δυστυχῆ ταύτην
γυναῖκα.

Ἦρχισε νὰ σκέπτηται τί νὰ πράξῃ. Ἦ ἔρημος αὐτὴ γα-